

Sygn. akt IV Ka 600/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marcelina Żoch

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018 r.

sprawy P. S.

syna M. i D. z domu M.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 17 lipca 2018 r. sygnatura akt III K 920/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt IV Ka 600/18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko:

1) **P. S.**

oskarżając go o to, że w dniu 3 września 2017 roku w W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. M. poprzez kopanie i uderzanie pięściami, dokonali uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania, powodując straty w wysokości 827 złotych działając na szkodę N. K.

to jest o przestępstwo określone w art. 288 § 1k.k.

2) **Ł. M.**

oskarżając go o to, że w dniu 3 września 2017 roku w W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. poprzez kopanie i uderzanie pięściami, dokonali uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania, powodując straty w wysokości 827 złotych działając na szkodę N. K.

to jest o przestępstwo określone w art. 288 § 1k.k.

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2018 roku (sygnatura akt III K 920/17) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uznał oskarżonych P. S. i Ł. M. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 288§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 288§1 kk wymierzył im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności, a w pkt II (części dyspozytywnej wyroku) na podstawie art. 69§1 kk wykonanie orzeczonych kar warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby wobec każdego z oskarżonych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego P. S., zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że doszło do wykonania kary grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15.12.2011 roku o sygn. III K 709/11, czego skutkiem było uznanie, iż doszło do zatarcia skazania za czyn z art. 244 k.k. orzeczonego tym wyrokiem, podczas gdy z danych o karalności wynika, że w zakresie kary grzywny postępowanie wykonawcze zostało umorzone, a zatem nie nastąpiło żadne ze zdarzeń wymienionych w art. 76 par. 2 k.k. tj. wykonanie, darowanie, przedawnienie kary grzywny orzeczonej tym wyrokiem na podstawie art. 71 par. 1 k.k., co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że Sąd nie mógł orzec wobec P. S. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdyż na taką karę P. S. skazany był powołanym wyżej wyrokiem, który nie uległ zatarciu.

Podnosząc powyższy zarzut apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej w dniu 27 listopada 2018 roku Prokurator poparł apelację podnosząc, że do zatarcia skazania nie doszło wobec faktu, iż w sprawie III K 1621/10 skazany nie uiszczył grzywny a także świadczenia pieniężnego w związku z tym w oparciu o art. 108 kk nie mogło dojść do zatarcia skazania w sprawie III K 709/11, a zatem oskarżony winien być traktowany jako osoba skazana na karę pozbawienia wolności w czasie popełnienia czynu, wskazując nadto, iż nie widzi potrzeby uchylenia wyroku w całości a jedynie rozstrzygnięcie związanych z warunkowym zawieszeniem kary pozbawienia wolności wobec P. S., a zawarte w pkt. II, IV, V, VI części dyspozytywnej wyroku i w pozostałym zakresie wniósł o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd okręgowy zważył:

kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia odniosła ten skutek, iż koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Po rozpoznaniu sprawy sąd rejonowy w pkt I (części dyspozytywnej wyroku) uznał oskarżonych P. S. i Ł. M. za winnych popełnienia zarzucanych im czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 288§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 288§1 kk wymierzył im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności, a w pkt II (części dyspozytywnej wyroku) na podstawie art. 69§1 kk wykonanie orzeczonych kar warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby wobec każdego z oskarżonych. W pisemnych motywach wydanego wyroku sąd rejonowy stwierdził m.in., iż cytat „wobec oskarżonego S. zasadne jest warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat. Według Sądu wcześniejsze skazania oskarżonego S. uległy już zatarciu. Oskarżony S. był bowiem karany w latach 2011 i 2012. Ostatni wyrok w sprawie III K 1227/11 uprawomocnił się 23.02.2012r. gdzie orzeczono wobec oskarżonego S. karę grzywny, a w takim przypadku zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku. Wcześniejsze skazanie wyrokiem III K 709/11 z dnia 15.12.2011r. również uległo zatarciu, gdyż kara 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres lat 3 nie została zarządzona do wykonania, a orzeczona tym wyrokiem także grzywna została wykonana 30.09.2015r. Pierwszym wyrokiem o sygn. akt III K 1621/10 orzeczono wobec oskarżonego jedynie karę grzywny. Wobec tego zdaniem Sądu możliwe było zawieszenie wobec oskarżonego S. orzeczonej kary pozbawienia wolności w niniejszej sprawie. Z uwagi na rodzaj czynu i okoliczności sprawy okres warunkowego zawieszenia został określony na 3 lata”.

Zauważyć należy, iż w sprawie niniejszej istniała konieczność bardziej wnikliwego zbadania kwestii terminu zatarcia skazań P. S.. Sąd I instancji bowiem rozważając kwestię zatarcia skazania, w ogóle nie odwołał się do treści art. 108 kk

wskazującego, że jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu lecz przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań.

Z danych o karalności a dotyczących P. S. wynika, iż wymieniony po wydaniu wyroku skazującego z dnia 25.01.2011 roku w sprawie o sygn. akt III K 1621/10 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu za czyn z art. 178a§1 kk karany był jeszcze wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15.12.2011 roku w sprawie o sygn. akt III K 709/11 za czyn z art. 244 kk oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15.02.2012 roku w sprawie III K 1227/11 za czyn z art. 244 kk.

Wydanym w sprawie o sygn. akt III K 1621/10 prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 25 stycznia 2011 roku za czyn z art. 178a§1 kk wymierzona została P. S. kara 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 20 zł, a na podstawie art. 42§2 kk orzeczono wobec wymienionego środek karny w postaci zakazu prowadzeni wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, nadto tymże wyrokiem na podstawie art. 49§2 kk orzeczono od P. S. na rzecz Komendy Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej w W. świadczenie pieniężne w kwocie 100 (sto) zł z przeznaczeniem na cele bezpośrednio związane z udzielaniem pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych. Wydany natomiast wobec P. S. prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15 grudnia 2011 roku sygn. akt III K 709/11 wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono tytułem próby na okres lat 3, nadto tym wyrokiem na podstawie art. 71§1 kk orzeczono wobec P. S. karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 zł. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 30 września 2015 roku na podstawie art. 15§1 kkw umorzono postępowanie wykonawcze w zakresie kary grzywny.

Zauważyć dodatkowo także należy, iż wyrokiem z dnia 15 lutego 2012 roku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w sprawie o sygn. akt III K 1227/11 wydanym wobec P. S. wymienionemu wymierzono za przypisany mu w wyroku czyn z art. 244 kk karę 20 stawek dziennych grzywny, po 40 zł każda. Jak wynika zaś z danych o karalności P. S. dn. 2012.08.02 wykonano karę grzywny.

Istotnym w aspekcie oceny wystąpienia przesłanek zatarcia skazania pozostaje, iż brak jest potwierdzenia, by wykonana została w całości kara grzywny orzeczona wobec P. S. w sprawie III K 1621/10 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, a w aktach sprawy brak jest także dowodu że zapłacone zostało przez wymienionego orzeczone tymże wyrokiem na podstawie art. 49§2 kk świadczenie pieniężne w kwocie 100 zł.

Na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), doszło m.in. do zmiany treści art. 107§4 i 4a kk, nowelizacja ta w sposób istotny skróciła okresy zatarcia skazania w razie skazania na karę ograniczenia wolności i karę grzywny (art. 107§4 i 4a kk), jednocześnie zwrócić przy tym należy uwagę, iż nowelizacja utrzymała zasadę zgodnie z którą, jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę, środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania. Jak wskazuje się zasada jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań z art. 108 k.k. obowiązuje także po nowelizacji przepisów o zatarciu skazania, w tym i po skróceniu do roku okresu do zatarcia skazania na grzywnę z art. 107 § 4a kk (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 stycznia 2016 roku II AKz 493/15).

W rozpoznawanej sprawie sąd rejonowy przedwcześnie przyjął, iż wcześniejsze skazania oskarżonego P. S. uległy już zatarciu.

Na rozprawie odwoławczej w dniu 27 listopada 2018 roku prokurator podnosząc, że do zatarcia skazania nie doszło wobec faktu, iż w sprawie III K 1621/10 skazany nie uiścił grzywny a także świadczenia pieniężnego w związku z tym w oparciu o art. 108 kk nie mogło dojść do zatarcia skazania III K 709/11 a zatem oskarżony winien być traktowany jako osoba skazana na karę pozbawienia wolności w czasie popełnienia czynu oraz wskazując nadto, iż nie widzi potrzeby uchylecia wyroku ale jego zmiany poprzez uchYLECIE rozstrzygnięć związanych z warunkowym zawieszeniem kary

pozbawienia wolności wobec P. S., a zawarte w pkt. II, IV, V, VI części dyspozytywnej wyroku i w pozostałym zakresie wniósł o utrzymanie wyroku w mocy.

W sytuacji prawnej oskarżonego nie zapominając o treści apelacji prokuratora nie jest możliwe uwzględnienie wniosku prokuratora złożonego na rozprawie odwoławczej, albowiem wykraczałoby to poza ramy postępowania odwoławczego, koniecznym pozostaje bowiem nie tylko poczynienie jednoznacznych ustaleń, ale także potrzeba ponownego rozstrzygnięcia o karze. Mając na uwadze powyższe i z uwagi na potrzebę zagwarantowania oskarżonemu dwuinstancyjnego modelu postępowania koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę, sąd rejonowy winien poczynić prawidłowe ustalenia w powyższym zakresie przeprowadzając w całości przewód sądowy i ustalić czy nastąpiło a jeśli tak to kiedy zatarcie opisanych powyżej skazań. Tylko w przypadku ustalenia w toku ponownego rozpoznania sprawy, iż doszło do zatarcia wszystkich skazań dopuszczalne będzie rozważanie zastosowania instytucji z art. 69§1 kk wobec oskarżonego. Wszystkie te okoliczności sąd rejonowy winien mieć na uwadze i dokonać właściwej karnoprawnej oceny zachowania oskarżonego, a nie bez znaczenia będzie nadto jego aktywność (bądź brak takiej aktywności) w zakresie możliwości wykonania orzeczeń jeszcze nie wykonanych w całości, choć nie wpływa to na możliwość stosowania przepisu art.69§1 kk.